

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.006 van 3 maart 2016
in de zaak A. 211.310/VII-39.014.**

In zake : de GEMEENTE HEERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de LANDBOUWVENNOOTSCHAP ARKENS-JANSEN,
thans de LANDBOUWVENNOOTSCHAP ARKENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mario Deketelaere
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Meir 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 januari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 4 november 2013 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 12 augustus 2010, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de LV Arkens-Jansen voor het exploiteren

van een varkensbedrijf, gelegen aan de Garnizoen te Heers, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing deels wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 februari 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wouter Moonen, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Mario Deketelaere, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 23 februari 2010 dient de tussenkomenende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een milieuvergunning voor het exploiteren van een varkensbedrijf, op percelen te Heers, Garnizoen, kadastraal gekend als Heers/afd. 10/sie C/nrs. 425c, 425d en 442b. Deze aanvraag omvat:

- twee stallen met plaatsen voor 1.768 vleesvarkens (klasse 1) en 1.200 biggen;
- opslag van 8.000 liter mazout in een bovengrondse dubbelwandige houder (klasse 3);
- opslagplaats van 2.600 m³ dierlijke mest in vloeistofdichte kelders in een agrarisch gebied;
- een grondwaterwinning bestaande uit één verbuisde boorput met een diepte van 32 meter waaruit maximum 15 m³ per dag - 4.600 m³ per jaar - grondwater zal worden onttrokken, voor de drinkwatervoorziening van de veestapel (klasse 2).

3.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden 30 bezwaren ingediend. Deze bezwaren handelen voornamelijk over geurhinder, geluidsoverlast, en over “de verminking van het mooie landschap”.

3.3. De afdeling Milieuvergunningen - dienst Limburg en de Provinciale Milieuvergunningscommissie verlenen elk een ongunstig advies.

3.4. Op 12 augustus 2010 verleent de deputatie van de provincie Limburg de vergunning, onder meer omdat zij van oordeel is dat “vermits het systeem (Biobed) reeds is goedgekeurd voor opname in de lijst, men niet meer kan verhinderen dat bedrijven gebruik maken van dit systeem”.

3.5. Tegen het besluit van de deputatie van de provincie Limburg

wordt onder meer door de huidige verzoekende partij beroep aangetekend.

3.6. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, de afdeling Operationeel Waterbeheer, dienst Grondwaterbeheer van de Vlaamse Milieumaatschappij (hierna: VMM), de afdeling Milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie adviseren gunstig. De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (hierna: GMVC) adviseert voorwaardelijk gunstig.

3.7. Op 12 januari 2011 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep van de verzoekende partij gedeeltelijk gegrond.

De door de GMVC geadviseerde bijzondere voorwaarde wordt toegevoegd.

3.8. Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 223.053 van 28 maart 2013.

3.9. De beroepsprocedure wordt hernomen en de volgende adviezen worden verleend:

- de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen adviseert gunstig (23 mei 2013);
- de afdeling Operationeel Waterbeheer, Dienst Grondwaterbeheer van de VMM behoudt haar oorspronkelijk gunstig advies (22 mei 2013);
- de afdeling Milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie adviseert gunstig (29 maart 2013). Zij adviseert het beroep deels gegrond te verklaren en het bestreden besluit te wijzigen mits het opleggen van bijzondere voorwaarden;
- de GMVC adviseert (voorwaardelijk) gunstig (4 juni 2013). Zij adviseert de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en het bestreden besluit te wijzigen

mits het toevoegen van bijzondere voorwaarden.

3.10. Op 4 november 2013 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur de beroepen gedeeltelijk gegrond. Zij wijzigt het besluit in die zin dat de bijzondere voorwaarde, zoals geadviseerd door de GMVC en de afdeling Milieuvergunningen, wordt opgelegd.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

A. Voorwerp van het beroep

4. Met een brief van 7 december 2015 deelt de verzoekende partij mee dat de bestreden milieuvergunning mogelijk is vervallen, in welk geval de voorliggende procedure haar voorwerp zou verliezen.

Zij wijst erop dat aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het bouwen van een varkensstal met bio-bed, dat de uitvoerbaarheid van die vergunning was opgeschort zolang de corresponderende milieuvergunning niet definitief was verleend, en dat de stedenbouwkundige vergunning terug uitvoerbaar werd op 4 november 2013, datum waarop de milieuvergunning “definitief” was in de zin van artikel 5, § 1, tweede lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet). Aangezien een stedenbouwkundige vergunning met toepassing van artikel 4.6.2, § 1, 1°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening (hierna: VCRO) vervalt indien de verkrijger er geen uitvoering aan heeft gegeven binnen een termijn van twee jaar, is die vergunning volgens de verzoekende partij inmiddels vervallen.

De verzoekende partij stelt dat dit zou kunnen betekenen dat de thans bestreden milieuvergunning, ingevolge het koppelingsmechanisme van

artikel 5, § 2, vijfde lid, van het milieuvergunningsdecreet, eveneens vervallen is.

Beoordeling

5. Artikel 4.5, § 1, 1°, VCRO bepaalt:

“§ 1 Een stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning vereist is, wordt voor de toepassing van artikel 5, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning beschouwd als:

1° definitief verleend: vanaf de datum waarop van de stedenbouwkundige vergunning gebruik kan worden gemaakt overeenkomstig artikel 4.7.19, § 3, artikel 4.7.23, § 5, dan wel artikel 4.7.26, § 4, tweede lid;

2° definitief geweigerd: vanaf de datum waarop in laatste administratieve aanleg beslist werd om de stedenbouwkundige vergunning niet af te leveren”.

Artikel 4.7.19, § 3, bepaalt:

“§ 3 Van een vergunning mag gebruik worden gemaakt als de aanvrager niet binnen vijftig dagen, te rekenen vanaf de dag van aanplakking, op de hoogte werd gebracht van de instelling van een administratief beroep. Indien een administratief beroep wordt ingesteld, geldt artikel 4.7.21, § 8. Deze bepaling geldt onverminderd artikel 4.5.1, § 2, van deze codex en artikel 4.2.6, § 2, eerste lid, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid”.

Artikel 4.6.2, § 1, 1°, bepaalt:

“§ 1 Een stedenbouwkundige vergunning voor onbepaalde duur vervalt van rechtswege in elk van de volgende gevallen:

1° de verwezenlijking van de stedenbouwkundige vergunning wordt niet binnen twee jaar na de afgifte van de vergunning in laatste administratieve aanleg gestart”.

De verzoekende partij gaat er van uit dat de stedenbouwkundige vergunning is vervallen.

In het bijzonder uit artikel 4.5, § 1, 1°, VCRO blijkt evenwel dat deze vergunning niet moet worden beschouwd als definitief verleend. De analogie

tussen een definitief geweigerde stedenbouwkundige vergunning en de voorliggende situatie vindt geen steun in de toepasselijke regelgeving.

De stelling van de verzoekende partij als zou overeenkomstig artikel 5, § 2, vijfde lid, van het milieuvergunningsdecreet de milieuvergunning vervallen “indien de gekoppelde stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd” is dan ook te dezen niet van toepassing.

De exceptie wordt verworpen.

B. Procesbevoegdheid

Standpunt van de verwerende partij

6. De verwerende partij werpt op dat op basis van de geïntervieweerde stukken van de verzoekende partij weliswaar blijkt dat een raadsman werd aangesteld, maar dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er “op ontvankelijke wijze een vordering is ingeleid”.

Beoordeling

7. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde besluit van het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij, blijkt dat dit college op 9 januari 2014 heeft beslist een annulatieberoep in te dienen tegen de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft de vereiste hoedanigheid en is regelmatig in rechte getreden.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de verzoekende partij

8. Als eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 5.9.2.1bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), van het ministerieel besluit van 31 mei 2011 tot wijziging van bijlage I van het ministerieel besluit van 19 maart 2004 houdende vaststelling van de lijst van ammoniakemissiearme stalsystemen in uitvoering van artikel 1.1.2 en artikel 5.9.2.1bis van Vlarem II (hierna: ministerieel besluit van 31 mei 2011), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materieel motiveringsbeginsel, het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel houdt in essentie in dat de verwerende partij haar beoordeling enkel afstemt op het gegeven dat er een bio-bed luchtbehandelingssysteem werd geplaatst zoals opgenomen in bijlage I bij het ministerieel besluit van 19 maart 2004 en dat die bijlage specifieke voorwaarden stelt die bij de vergunningsaanvraag vervuld moeten zijn, terwijl de verwerende partij de toepasselijke voorwaarden, zoals het voegen van een dimensioneringsplan, niet heeft onderzocht en de vergunningsaanvraag geen zulk plan bevat.

9. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat het later overgemaakte dimensioneringsplan waarschijnlijk niet voldoet aan de huidige eisen, maar naar eigen inzicht werd opgesteld.

Beoordeling

10. Het voornoemde ministerieel besluit van 19 maart 2004 bepaalt omtrent het S-3 bio-bed luchtbehandelingssysteem het volgende:

“5.3. Systeem S-3. Bio-bed luchtbehandelingssysteem 70 % of hogere emissiereductie

(...)

5.3.2

Voor de uitvoering van dit systeem gelden de volgende eisen:

1° Dimensionering van het bio-bed:

a) het bio-bed kan de uitgaande stalventilatielucht van één of meerdere afdelingen behandelen. Op het dimensioneringsplan dat onderdeel uitmaakt van de vergunningsaanvraag moet duidelijk aangegeven worden van welke afdeling(en) de uitgaande stalventilatielucht behandeld zal worden in het bio-bed;

b) de capaciteit van het bio-bed moet minimaal gelijk zijn aan de totale maximale ventilatiebehoefte van de afdeling(en) waarvan het de lucht behandelt. In het dimensioneringsplan dat onderdeel uitmaakt van de vergunningsaanvraag moet dan ook de relatie met het aantal dieren per diercategorie, de maximale ventilatiebehoefte, uitgedrukt in m³ per uur, en de totale capaciteit van het bio-bed in m³ behandelde stallucht per uur opgenomen worden;

c) het bio-bed moet een oppervlakte hebben die groter is dan kan berekend worden op basis van een gemiddelde intredesnelheid van 20 cm per seconde voor de te behandelen lucht;

d) de dikte van het bio-bed moet een verblijftijd toelaten die groter is dan 5 seconden;

e) het bio-bed moet zodanig gedimensioneerd worden dat ten allen tijde een ammoniakemissiereductie van minstens 70 % gerealiseerd wordt.

(...)”.

Deze bepaling werd opgenomen in het ministerieel besluit van 19 maart 2004 door artikel 1 van het ministerieel besluit van 31 mei 2011.

Zij trad in werking op 8 juli 2011, zodat er in de bestreden beslissing van 4 november 2011 terecht rekening mee kon worden gehouden bij het bepalen van bijzondere exploitatievoorwaarden.

Het dimensioneringsplan hoort bij het bio-bed luchtbehandelingssysteem S-3. Dergelijk luchtzuiveringssysteem bestaat uit een

bed van biologisch vulmateriaal dat continu vochtig wordt gehouden en waar de uitgaande stalventilatielucht door geleid wordt. Bij passage van de ventilatielucht door het luchtzuiveringssysteem wordt de ammoniak afgevangen en door bacteriën die zich op het vulmateriaal bevinden omgezet in nitriet en/of nitraat. In het dimensioneringsplan, dat blijkt uit artikel 5.3.2 van het ministerieel besluit van 19 maart 2004 deel uitmaakt van de vergunningsaanvraag, moet onder meer de totale capaciteit van de luchtwasser (m³/uur) in relatie tot het aantal dieren per diercategorie en de maximale ventilatiebehoefte worden opgenomen. Het betreft hier een technisch document met specificaties, onder meer over de opbouwdimensies en de ventilatiecapaciteit van het systeem van de luchtwasser met het oog op een efficiënte verwijdering van de ammoniakemissie.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag moest het dimensioneringsplan niet bij die aanvraag worden gevoegd.

Wat de inhoud van het dimensioneringsplan betreft toont de verzoekende partij niet aan hoe de lacunes die zij aanwijst, namelijk het ontbreken van de aanduiding van de ventilatiebehoefte en van de afdelingen waarvan de stalventilatielucht wordt behandeld in het biobed, de beoordeling van de aanvraag hebben beïnvloed. Zij licht niet concreet toe hoe die ontbrekende gegevens de motivering over de aanvaarbaarheid van de geurhinder aantasten.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunt van de verzoekende partij

11. De verzoekende partij voert als tweede middel de schending aan van de artikelen 21, § 2, 2°, en 29, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), van artikel 8 van het koninklijk besluit van

28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel houdt kort samengevat in dat de verwerende partij de verenigbaarheid met de ruimtelijke ordening niet heeft beoordeeld.

12. In haar memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat het feit dat de planologische verenigbaarheidstoets niet slaat op omliggende zones niet wegneemt dat de hinder op omliggende zones in aanmerking moet worden genomen en dat om deze hinder te beoordelen de bestemming van omliggende zones wel een rol speelt.

13. In haar laatste memorie stelt de verzoekende partij ten slotte dat het niet aan haar is “om de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening te maken in plaats van de verwerende partij”.

Beoordeling

14. Het betrokken varkensbedrijf is gelegen in agrarisch gebied. Overeenkomstig artikel 11 van het inrichtingsbesluit zijn agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in ruime zin. Een varkenshouderij hoort dan ook principieel thuis in zulk gebied.

Uit de bestreden beslissing valt af te leiden hoe de omgeving van de nieuwe inrichting is samengesteld en wat de afstand is tot andere bestemmingsgebieden. Zo blijkt dat binnen een straal van 100 meter rond de gewenste inrichting enkel het aangrenzende varkensbedrijf gelegen is, dat op 210 meter de dichtstbij gelegen woning is gelegen, op circa 190 meter het woongebied met landelijk karakter, op circa 4.000 meter een woongebied anders dan een woongebied met landelijk karakter en op 4.300 meter een

woonuitbreidingsgebied.

Vervolgens onderzoekt de minister of voldaan is aan de afstandsregels voor intensieve veeteeltbedrijven ten opzichte van woongebied, woonuitbreidingsgebied en woongebied met landelijk karakter. Zij is van mening dat het varkensbedrijf verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en met de goede ruimtelijke ordening.

De verplichting om de verenigbaarheid met de bestemming agrarisch gebied afdoende te motiveren is afhankelijk van de aard van de betrokken inrichting. Indien het een inrichting betreft die duidelijk op haar plaats is in een agrarisch gebied, kan een bondige motivering volstaan.

Uit artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit volgt dat intensieve veeteeltbedrijven in agrarisch gebied thuishoren. Een uitvoerige motivering in de bestreden beslissing om vast te stellen wat reeds in de regelgeving ligt vervat, is dan ook niet nodig.

De verzoekende partij betwist niet dat het varkensbedrijf past binnen de gewestplanbestemming, en stelt evenmin de gehanteerde afstandsregels in vraag. De verenigbaarheid met omringende bestemmingsgebieden moet niet worden onderzocht.

Aangaande een mogelijke onverenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving of goede ruimtelijke ordening moet een verzoekende partij specifieke of concrete kenmerken uit die omgeving aanhalen die erop wijzen dat te dezen een bijzondere motivering omtrent de inpasbaarheid vereist is. Zij beperkt zich echter tot algemeenheden (het woongebied met landelijk karakter) en toont aldus niet concreet aan dat de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening in deze zaak niet zo voor de hand ligt.

De verzoekende partij haalt in haar inleidende akte de beoordeling aan van de goede ruimtelijke ordening in het kader van een stedenbouwkundige vergunning. Daarnaast wijst zij op de afstandsregels uit Vlarem II (artikel 5.9.4.4), dat zich richt op hinderlijke inrichtingen vanuit milieuhygiënisch oogpunt. De stedenbouwkundige toets in het kader van een stedenbouwkundige vergunning valt evenwel niet zonder meer samen met de stedenbouwkundige toets in het kader van een milieuvergunning, die beide een andere finaliteit dienen. Het gegeven dat Vlarem II bepaalde afstandsregels oplegt met betrekking tot hinderlijke inrichtingen volstaat op zich niet om de ontoereikendheid van de motivering van de goede ruimtelijke ordening aan te tonen. De verzoekende partij hanteert tevergeefs de milieuhygiënische “hinder” uit de exploitatie - hinder die in de bestreden beslissing aanvaardbaar werd geacht - om de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in vraag te stellen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunt van de verzoekende partij

15. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing steunt de verwerende partij op een nieuw stuk, namelijk het dimensioneringsplan, dat niet in het aanvraagdossier was opgenomen. De verzoekende partij betoogt dat het openbaar onderzoek hierdoor werd uitgehold. Zij wijst er op dat het openbaar onderzoek een substantiële pleegvorm is die wordt miskend indien aan “de oorspronkelijk bij het college van burgemeester en schepenen ingediende aanvraag essentiële wijzigingen of aanvullingen worden aangebracht die niet aan de formaliteit van het openbaar onderzoek zijn onderworpen en die als grondslag dienen voor het nemen van de

bestreden beslissing”.

16. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij dat het dimensioneringsplan niet louter betrekking heeft op een bijzondere voorwaarde, maar een wettelijke verplichting vormt die inherent verbonden is met hetgeen aangevraagd wordt in de milieuvergunning. De verwerende partij kan volgens haar niet volhouden dat het geen essentiële wijziging betreft maar louter een aanvulling of verduidelijking. Ook uit de tekst van punt 5.3.2 van bijlage I bij het ministerieel besluit van 19 maart 2004 blijkt het belang ervan. Het gaat volgens haar om essentiële informatie voor onder andere belanghebbenden, adviesinstanties en de vergunningsverlenende overheid opdat deze zich een volledig en correct beeld kunnen vormen van de aangehaalde inrichting.

Beoordeling

17. Artikel 11, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stelt dat, behoudens andersluidende bepalingen, elke beslissing over een vergunningsaanvraag wordt voorafgegaan door een openbaar onderzoek dat wordt ingesteld volgens de modaliteiten en binnen de termijnen bepaald door de Vlaamse regering. Dit openbaar onderzoek bestaat onder meer uit het ter inzage leggen van de vergunningsaanvraag en zijn bijlagen bij de diensten van het betrokken gemeentebestuur. De ter inzage gelegde stukken moeten derden-belanghebbenden toelaten voldoende inzicht te krijgen in de beoogde exploitatie zodat zij op nuttige wijze hun bezwaarrecht kunnen uitoefenen.

Zoals uit de beoordeling van het eerste middel blijkt moet het dimensioneringsplan niet bij de aanvraag worden gevoegd.

De verzoekende partij toont niet aan dat voorbijgegaan werd aan het doel van het openbaar onderzoek, namelijk dat aan de omwonenden voldoende inzicht wordt verschaft opdat zij op nuttige wijze hun bezwaarrecht zouden kunnen uitoefenen.

Het derde middel is ongegrond.

Vierde middel

Standpunt van de verzoekende partij

18. In het vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij betoogt dat de verwerende partij aangaande de hinderaspecten enkel motiveert aan de hand van het aantal vergunningsplichtige dieren in de inrichting, zonder daarbij rekening te houden met de andere aanwezige dieren, waaronder onder meer 1.200 biggen jonger dan 10 weken. De hinder moet volgens haar beoordeeld worden aan de hand van alle aanwezige dieren, ongeacht het gegeven dat ze niet vergunningsplichtig zouden zijn.

19. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij nog toe dat de beoordeling van de hinder door de verwerende partij steunt “op een fictieve realiteit die enkel uitgaat van de juridische situatie”.

Beoordeling

20. Artikel 4, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat niemand, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid, een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse mag exploiteren of veranderen.

Artikel 3 van hetzelfde decreet bepaalt dat de inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu in drie klassen worden ingedeeld, afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden

milieueffecten.

Artikel 1, 3°, van Vlarem I definieert “de indelingslijst” als de als bijlage 1 aan dat besluit toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naargelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu.

Op de indelingslijst wordt onder hinderlijke inrichting vermeld “varkensstallen”, dit betekent gebouwen en/of installaties waarin varkens gehouden of gefokt worden met inbegrip van de installaties met betrekking tot mestverwerking. De juridische omschrijving van “varken” in Vlarem II omvat “zeugen, beren en gebruiksvarkens ouder dan 10 weken”.

Bij de beoordeling van de hinderlijkheid van een varkensstal dient de vergunningverlenende overheid bijgevolg niet stil te staan bij de aanwezigheid van biggen, jonger dan tien weken.

Het vierde middel is niet gegrond.

Vijfde middel

Standpunt van de verzoekende partij

21. In haar laatste memorie voegt de verzoekende partij een nieuw middel toe dat zij omschrijft als volgt:

“Het middel is gebaseerd op een schending van onder meer de artikelen 4.3.1. en 4.3.2. van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, verder het DABM, en van onder meer de artikelen 2, lid 1, 3 en 4, lid 2 en 3 van richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de milieueffect-beoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten”.

Het middel houdt in essentie in dat de bestreden beslissing aan de hand van een stijlformule oordeelt dat er geen aanzienlijke milieueffecten verwacht moeten worden van het project na toetsing aan de selectiecriteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, terwijl de geschonden geachte bepalingen van richtlijn 2011/92/EU voorschrijven dat er een screening van aanzienlijke milieueffecten moet plaatsvinden. Zij wijst er tevens op dat “de omzendbrief LNE 2011/1 ‘Milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011’, die na de veroordeling van België door het Europese Hof van Justitie het wetgevend kader van het DABM en de wetgeving rond milieueffectrapportage aanvulde om dit in regel te brengen met de Europese richtlijn, bepaalt dat uit de motivering op afdoende wijze moet blijken dat het project gescreend is door middel van een toetsing aan de relevante criteria van bijlage II bij het DABM en dat moet blijken waarom die screening in voorkomend geval heeft geleid tot de conclusie dat voor het project geen milieueffectrapport moest worden opgemaakt”.

Uit het feit dat “de overtreden regelgeving het algemeen belang behartigt, een algemeen belang dat de louter particuliere belangen overstijgt en het door de Europese Unie met een dergelijk stringent karakter wordt opgelegd” besluit de verzoekende partij “dat dergelijke regelgeving betrekking heeft op een fundamenteel collectief belang en dus van openbare orde is”.

Beoordeling

22. In het domein van het administratief recht raakt een middel de openbare orde wanneer het betrekking heeft op de schending van een regel die een bepaald fundamenteel openbaar belang beoogt te behartigen of te bestendigen, dit is een regel die essentiële waarden in de samenleving of fundamenteel de werking van de rechtstaat aangaat en die om die reden steeds tegenover de gemeenschap in haar geheel gewaarborgd moet worden. Omdat de handhaving van die fundamentele regel de persoonlijke belangen van de rechtsonderhorige die onder

de schending ervan kan lijden overschrijdt, is de rechter, op gevaar af het gehele rechtssysteem in gevaar te brengen, verplicht elke beslissing waarover hij moet oordelen aan die regels te toetsen.

Te dezen voldoen de geschonden geachte bepalingen niet aan de voorwaarden om te worden gekwalificeerd als van openbare orde.

Het middel kon reeds in het verzoekschrift worden opgeworpen en is bijgevolg laattijdig.

Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys